

A FORDULAT

KIRSTEN MILLER

A
FORDULAT

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Kirsten Miller: *The Change*
First published in 2020 by William Morrow,
an imprint of HarperCollins Publishers
New York, NY

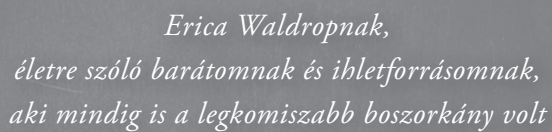
Fordította
Tamás Gábor

Szerkesztette
Böröczki Tamás

ISBN 978-963-636-533-2

Minden jog fenntartva

© Kirsten Miller 2022
Cover design by Charlotte Phillips at HQ © HarperCollins
Publishers Ltd 2022
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Tamás Gábor 2025
Cover images © Shutterstock

*Erica Waldropnak,
életre szóló barátomnak és ihletforrásomnak,
aki mindig is a legkomiszabb boszorkány volt*

KÓRÓ

November eleje óta senki sem találkozott a nővel, aki a Woodland Drive 256. alatt lakott. Most április vége volt, és a ház elhagyatottnak tűnt. Igazi újkori mestermű volt egyébként, az úttól valamivel távolabb, kertek között helyezkedett el, és valamikor a környék legnagyobb látványosságának számított. Amikor az ingatlanközvetítők átkompoztak a kertvárosba költözést fontolgató ügyfeleikkel, még kerültek is, hogy elhaladhassanak mellette. A kertek mostanra elburjánzottak, a csatorna lógott a tetőről. Az utca túlsó oldalán élő gyerekek arra tippeltek, hogy a ház tulajdonosa valószínűleg ugyanúgy járt, mint előtte számos másik balszerencsés idős nő, és megették a macskák. Az anyjuk biztosította őket, hogy ilyesmi nem történhet meg, és közben aggodalmas pillantást vetett a család kedvencére.

A tulajt Harriett Osborne-nak hívták, és bár nem most költözött a környékre, kevesen akadtak a Woodland Drive-on, akik elmondhatták magukról, hogy ismerik. A férjével több mint egy évtizede minden reggel korán indultak munkába, és késő éjjelnél korábban nemigen értek vissza. Néha napokra eltűntek, de a ház akkor is ritkán tűnt kihaltnak,

amíg nem voltak otthon. Hetente kétszer, pontban kilenckor egész kis hadseregnyi takarító és kertész érkezett az ingatlanhoz. Az utcára néző nagy ablakok elől elrángatták a függönyöket, és ilyenkor bárki megpillanthatta a ház belsjét. Az elhaladó autók sokszor lelassítottak vagy leálltak. A közösségi médiában jelentős számú követőt gyűjtött az épület, miután az influenszerek kikiáltották a jó ízlés emlékművének.

Amikor az Osborne család megjelent a megye legkedveltebb lakáskultúra-magazinjában, a New York állambeli Mattauk környékén felfutottak az eladások az újságosstandokon. A párnak nem voltak se gyerekei, se kutyái, hogy kénytelenek legyenek kapcsolatba lépni a közösséggel... és azt is kerülték, hogy a tengerparti város tengeri ételekkel kapcsolatos fesztiváljain keveredjenek a szomszédaikkal. Ezért a mattaukiak kénytelenek voltak beérni azzal a kevéssel, amit a cikkből leszűrhettek. Chase Osborne a kreatív csoport vezetője volt egy manhattani reklámügynökségben, amely elsősorban egy beszélő malacok családját szerepeltető, hosszú távú reklámkampányról volt ismert. Harriett Osborne az egyik versenytársuk új üzleti főosztályát vezette. Mind a ketten jó karban lévő kései negyvenesek voltak. Chase-nek tetoválás volt a nyakán, és nem húzott zoknit a kék öltönyéhez. Harriett vastag fekete keretes szemüvege mögül okos tekintet villant, tompavörös rúzs felhívta a figyelmet finoman önelégült mosolyára. Amikor a tetszetős pár nem járta éppen a világot, mattauki házuk és egy ugyanilyen káprázatos williamsburgi tetőlakás között osztották meg az idejüket. A cikk szerzője nem igazán rejtette véka alá, hogy szerinte

az Osborne-ok épp azt a fajta életet élik, amelyet az olvasóknak is kellene.

Aztán az egyik szeptemberi héten a takarítók és a kertészek nem jöttek dolgozni az Osborne-házba. A hét második felében sem jelentek meg. Amikor a szomszédok nekiláttak összevetni az ismereteiket, kiderült, hogy Chase Osborne már egy hónapja nem járt otthon. Nem sokkal később, a mindenszentek előtti éjszaka egy szőke nő sétált végig a Woodland Drive-on eső áztatta bársonyszoknyában, kabát nélkül, mezítláb, kezében két flakon pattanás elleni krémmel. A szemtanúk csak akkor jöttek rá, hogy Harriett Osborne-t látják, amikor előhúzott egy kulcscsomót, és kinyitotta a bejárati ajtót.

A Woodland Drive 256. belseje továbbra sem volt látható – ahogy Harriett sem. Úgy tűnt, életben van – az arra járók éjjel gyakorta láttak egy homályos alakot a kertben. Amikor sütött a nap, rendszeresen érkeztek hozzá látogatók. A csomagküldő szolgálat futára vasárnap kivételével mindennap járt nála, és gyakran egész halomnyi dobozt hagyott az ajtaja előtt. A kíváncsiskodók órákon át várahoztak, de amikor éppen senki sem figyelt, valahogy egyszerre eltűnt az összes. Minden kedden és pénteken egy fiatalember jelent meg a boltból, pontban délután negyed hétkor, rengeteg papírszatyorral. Ilyenkor nyílt az ajtó, a fiatalember átlépett a küszöbön, és pontosan egy órával később üres kézzel távozott.

* * *

AZ EGYIK ILYEN ESTÉN negyed nyolckor Jeremy Aversano történetesen egy kölcsönkért cockapoot sétáltatott az Osborne-háznál. Hagyta, hogy a kutya turkáljon az avarban, amikor a boltosfiú kitolatott a bevezetőúton. Amikor a kocsi a járda-szegélyhez érkezett, Jeremy intett a fiatalembernek, és jelezte, hogy álljon meg. Miután leereszkedett az ablak, atyáskodó mosollyal hajolt le.

– Igen? – A fiú huszon-egynéhány éves lehetett, és anynyira jóképű, hogy filmsillagnak is beillett volna.

– Minden rendben odabenn? – érdeklődött Jeremy.

A fiatalember széles mosolya megmutatta lenyűgöző fogkészletét.

– Tessék?

Zavarodottnak tűnt, de közben mintha jól mulatott volna. Az autó belseje büzlött a fűtől.

– A hölgy, aki a házban lakik... Jól van?

– Húsz méterre vagy az ajtajától, tesó! Miért nem kérdezted meg?

Jeremy pillanatnyi döbbent csendet követően lerázta magáról a kínos helyzet miatti zavart. A kölyök nyilvánvalóan idióta.

– Nem érdekes. Elnézést, amiért megállítottam.

Ellépett az ablaktól, és megvárta, amíg elhajt a kocsi, majd a házra pillantott. A nap időközben eltűnt a láthatáron, de a benti fények szokás szerint most sem gyulladtak fel. A buja növényzet fenyegetőnek, ősréginek tetszett az egyre mélyülő sötétségben. Isten tudja, mi mindent rejtett. Jeremy felesége nemrégiben beadta a válókeresetet, és a Woodland Drive 261. alatti közös házuk azóta eladó. Ez a ház meg itt

éktelenkedik az utcájukban, és ezekkel csökkenti az induló-
árat. Tennie kell valamit.

Jeremy már ott tartott, hogy odamegy a bejárati ajtóhoz, és felajánlja a nőnek: ő maga nyírja le a füvet. De amikor a pórázt húzta, a kutya megmakacsolta magát. Még mindig nem húzta ki a fejét az Osborne gyepe körül sarjadt túske-
bokrok alól. Jeremy bosszúsan megrántotta a pórázt. A ku-
tya nyiffant egyet, de moccanni se volt hajlandó, úgyhogy
Jeremy kénytelen volt behúzni, mint valami horogra akadt
halat. Amikor előbukkant a feje, látta, hogy a dög tart vala-
mit a pofájában. Húsos, kissé szürkés volt, és öt ernyedt ujj-
ban végződött. A kutya, amelynek képtelen volt megjegyez-
ni a nevét, Jeremy lába elé dobta, amit talált.

Később, amikor gyorsgyaloglással sietett haza, fejben sorra
vette mindazokat a szomszédokat, akik láthatták, amint
botladozva hátraesik a csatornába, mialatt a kutya nyáladzó
vigyorával gúnyolódik rajta. (Mint kiderült, csak egyvalaki
látta a jelenetet. Sajnálatos módon épp egy tizenkét éves volt
az, aki népszerű TikTok-csatornát működtetett, és az eset-
ről készített felvétele új letöltési rekordot hozott.) Miután
Jeremy hátrazuhant, és csupa sár lett a Dockers cipője, te-
nyerével takarta el a szemét, úgy kúszott közelebb ahhoz
a dologhoz. Száz százalékgig biztosra vette, hogy amit a kutya
talált, nemrégiben még egy ember testrésze volt. Ám ahogy
közelebről szemügyre vette, inkább valamilyen gombafaj-
tának tűnt. *Szörnyűség*, dühöngött Jeremy, ahogy átvágott
saját tökéletesen ápolt gyepén. Ha ez a nőszemély ilyesféle
undorító gombákat hozott a környékre, akkor többé nem
lehet kesztyűs kézzel bánni vele. Nem számít, mit pusmog-

nak róla. Jeremy nem félt felvenni a harcot. Úgyhogy amint ismét az 50-es években épült, Cape Cod-stílusú háza biztonságában volt, elővette a telefonját, és felhívta régi barátját. Brendon Bakert.

* * *

BRENDON BAKER EGÉSZEN MÁRCIUSIG soha nem hiányzott a Mattauki Háztulajdonosok Egyesületének egyetlen gyűléséről sem. A szabályokkal kapcsolatos mindenre kiterjedő tudása és a lelkes buzgalma, hogy betartassa őket, nagy segítséget jelentett abban, hogy egyszerű tagból rekordidő alatt előbb a pénztárosi, majd az elnöki feladatkörig vigye. Amikor öt évvel ezelőtt Mattaukba költözött, döbbenettel tapasztalta, mennyire nem törődnek az itteniek a városképpel. A városban lévő gyepek felénél hagyták, hogy a fű tavasszal jócskán túlnője a kétujjnyi határt. Ősszel hónapokig hagyták penészedni a levélkupacokat. Brendonnak elég volt egyetlen egyesületi gyűlés, hogy azonosítsa a problémát. Alapvetően korábbi otthon maradt anyukákból állt a vezetés, akiket láthatóan jobban foglalkoztatott az, hogy szerves mulcsot kerítsenek a játszótérre, vagy kisgyerekek számára használható tengerparti szakaszokat alakítsanak ki, mint az, hogy betartassák a városrendezési szabályokat. Amikor úgy döntött, jelölteti magát a vezetésbe, minden hétvégéjét azzal töltötte, hogy házról házra járt, mert tudta, ilyenkor otthon lesznek a férjek. Meggyőzte a férfiakat, akikkel találkozott, hogy itt az ideje végre komoly munkát végezni az egyesülettel.

Amint elnökké választották, eleget is tett ennek az ígéretnek. Akivel csak beszélt, egyetértett abban, hogy Mattauk még soha nem festett ilyen jól. Aztán márciusban az aranyérműtétje után fellépő szövődmények miatt egy hónapig otthon kellett maradnia. Soha nem volt nagy bizodalma az egyesületbeli munkatársaiban, és biztosra vette, hogy fel fog torlódni a sok munka. Azt viszont soha nem hitte volna, hogy ennyire hagyják elfajulni a súlyos helyzetet, amely a Woodland Drive 256-nál alakult ki.

Az egészségügyi szabadsága utáni első napján tízperces késéssel érkezett az egyesület igazgatóságának ülésére: bőr oldaltáskája megnyugtató puffanással landolt az asztalon. De nem foglalt helyet, hanem karba tett kézzel, combját az asztal szélének nyomva állt, megmutatva ágyékát az öt nőnek, akik eddig vártak rá. Ez gyakori húzása volt, már azt megelőzően is, hogy az állapota miatt gondot jelentett volna számára az ülés. A többi igazgatósági tag nem tudta eldönteni, szándékosan választotta-e ezt a testtartást, de egyetértettek abban, hogy teljességgel visszataszító.

Szokás szerint most sem volt semmilyen bájcsevegés. Brendon szeretett azonnal a tárgyra térni.

– Jártatok már mostanság a Woodland Drive-on? – vakantotta a többieknek.

Mindannyian voltak arra. A Woodland Drive volt a vasútállomásra vezető elsődleges útvonal. De senki nem szólalt meg. Tisztában voltak azzal, hogy el fog jönni ez a pillanat, és előzetesen megállapodtak róla.

A hallgatás csak növelte Brendon felháborodását.

– Ismer itt valaki... – a telefonjára és a korábban készített jegyzeteire pillantott – egy Harriett Osborne nevű nőt?

Egy-két szempár óvatlanul ugyanabba az irányba pillantott.

– Celeste? – kérdezte a férfi.

– Igen, ismerem. – Celeste Howard tavaly ősszel lett tagja az egyesület vezetőségének, miután a legkisebb gyereke elkezdte az óvodát. Tökéletes példája azoknak a nőknek, akik az egyesület büvkörébe kerültek, gondolta Brendon. A legutolsó munkahelyén csupán pelenkákat kellett cserélnie, és gyerekdalokat énekelnie. A férfi arra gyanakodott, hogy akárcsak a többieket, valójában Celeste-et sem érdekli a közösség irányítása. Számára az igazgatóság nem volt több valamiféle klubnál – no meg szomorú kísérlet, hogy igazolja valamivel a drága oktatást, amelyet elpazarolt.

– Ez az Osborne a barátod? – kérdezte tőle most Brendon.

– Harriett korábban a férjemmel dolgozott együtt. Ezt nem nevezhetném barátságnak.

Ami azt illeti, Celeste inkább Harriett titkos csodálójaként gondolt magára. Évekkel korábban, amikor a férjével belevágtak a reklámszakmába, nők voltak a velük egy szinten lévők. Aztán Andrew-nak megpaskolták a vállát, és ő lett az ügyvezető legfrissebb védence. Úgy tűnt, minél magasabbra jutott, annál kevesebb lett a légkörben az ösztrogén. Harriett azon kevés nők egyike volt, aki soha nem botlott meg, és soha nem lökték le a létráról. Sokkal tovább sikerült kitartania, mint Celeste-nek. Igazából egy ideig mindenki arra számított, hogy Harriett lesz a cég első női elnöke.

– Tegnap este névtelen bejelentést kaptam Harriett Osborne egyik szomszédjától – jelentette be Brendon. Szívességgént megígérte, hogy Jeremy nevét kihagyja az egészből. Az efféle helyzetekben gyakorta nagy volt az érzelmi feszültség. – Meg kell mondanom, nehezemre esik elhinni, amit az úr mondott. El is hajtottam a ház mellett, és kiderült, hogy igazat beszélt. Kész dzsungel az a hely. Mi a fene történt a sok kertésszel?

A kérdés Celeste-nek szólt. Tudta, hogy a férfi addig fog várni, amíg nem kap választ.

– Úgy fest, nem járnak már oda.

– Gondolod? És hol a férje? – kérdezte Brendon. – A forrásom azt állítja, múlt év ősze óta nem járt a városban.

Celeste ez alkalommal nem volt hajlandó megszólalni. Egyszerűen nem értette, mi köze lenne Harriett családi állapotának a pázsitjához.

– Elköltözött – erősítette meg valaki más. Chase Osborne jelenleg valamennyi forrás szerint a pár brooklyni lakásában él a fickó ügynökségének gyártási főosztályvezetőjével.

Brendon biccentett, mintha így már minden érthető lenne.

– Azt hiszem, Harriettnek most nem a legkönnyebb – jegyezte meg Celeste. Brendon ennél többet nem fog kihúzni belőle.

* * *

CELESTE FÉRJE, ANDREW az előző év októberében beszámolt róla, hogy látta, ahogy két biztonsági őr kivezeti Harriett

Osborne-t a reklámügynökség épületéből, és otthagyják a járdán. A pletykák szerint az esetet veszekedés előzte meg az ügyvezető igazgató irodájának zárt ajtaja mögött. Nem került sor az előléptetésre, amelyre Harriett számított, és nem fogadta túl jól a dolgot. Munka után Andrew belesett az irodába, hogy lássa, igazak-e a történetek. A Cannes Lions-díjak és a One Show-aranyceruzák már újra az ablakpárkányon voltak, de a gipszkartonban tátongó árulkodó lyukak jelezték, hogy korábban a falhoz vágták mindet.

– Nem értem. Miért engedték el Harriettet? – Celeste pontosan tudta, hogy úgy beszél, mint valami rajongó, akinek elbukott a bálványa. – Mindig is azt mondtad róla, hogy kiváló munkát végez.

– Ez így is van – bólintott Andrew. – De van úgy, hogy a kiváló nem elég. Az elnök a cég arca. Úgy döntöttek, fiatalabb, dinamikusabb valakit választanak.

Celeste már azon volt, hogy feltegye a nyilvánvalóan következő kérdést, amikor megakasztotta a férje széles vigyora.

Levegő után kapott.

– Te jó ég! Csak nem téged választottak?

– De bizony – biccentett a férfi.

Celeste-nek mondania kellett valamit.

– Fogalmam sem volt arról, hogy te is benne vagy a kálapban!

– Nekem sem! – Andrew annyira izgatott volt, hogy nem volt szíve megkérdőjelezni a döntést. Andrew elég jó pénzügyes volt, és világbajnok smúzoló. De még Celeste is tudta, hogy nem egy Harriett Osborne.

Csak azután tette fel a kérdést, amely feszítette, hogy durrant a pezsgő, kitöltötték, és meg is itták.

– Egyébként mennyi idős Harriett?

– Nem tudom. – Andrew már kezdett becsípni. – Talán negyvenhét? Negyvennyolc?

– Te negyvennégy vagy! – Egy pillanatra úrrá lett rajta a pánik. A második gyerekükkel volt várandós, amikor elbocsátották. A gyerek születése után Andrew arra biztatta, hogy a karrierje helyett egy ideig törődjön a gyerekekkel. A család mostanra Andrew fizetésétől függött.

– Ez azt jelenti, hogy néhány év múlva elveszted a munkádat?

A férfi úgy nevetett, mintha még a gondolat is butaság lenne.

– Ne aggódj a pénz miatt! A férfiaknál ez kicsit másképp megy.

Megpróbálta megsimogatni Celeste arcát. Amikor az elhúzódott, rájött, hogy bizonyára rosszul fogalmazott.

– Borzalmas dolog, de ez az igazság. Most, hogy én is a vezetés tagja leszek, mindent meg fogok tenni, hogy megváltoztassam a dolgok menetét.

Celeste elég nagy lány volt már, hogy észrevegye, ha valaki kamuzik. Nemrég töltötte be a negyvenkettőt.

Azóta hat hónap telt el, és Andrew nem sokat volt otthon. Későn járt haza. Az üzleti utak hosszabb ideig tartottak. Mindig szabadkozott. Azt mondogatta, egy reklámügynökség elnökének mindenki másnál többet kell dolgoznia. Celeste pontosan tudta, hogy ez hazugság. Biztos volt benne, hogy dugogat valakit az irodából. A leginkább az háborította fel

Celeste-et, hogy a férje mintha megfeledkezett volna arról, valamikor ő is a reklámparban dolgozott.

* * *

AMIKOR BRENDON BAKER leállította a Subaruját a Woodland Drive-on, nehezen tudott úrrá lenni a lelkesedésén. Az egész munkából az otthonlátogatásokat szerette a legjobban. A munkahelyén egész héten úgy táncolt, ahogy az ügyfelek és a bizottságok fütyültek, soha véget nem érően, minden remény nélkül törekedve az álláspontok összehangolására. A háztulajdonosok egyesületének elnökeként egyértelművé tette, hogy az ő kezében van az irányítás. Az egyik első dolog, amit tett, az volt, hogy megbírságotla az idős hölgyet a Cedar Lane-en, aki hírhedt volt arról, hogy soha nem szedte le a karácsonyi díszítést. Végül olyan nagy lett a hölgy elmaradása, hogy az egyesület végrehajtást rendelt el. Ezt követően Brendon szava maga volt a törvény Mattaukban. Akkora hatalma volt, hogy ha akarta, az emberek hason csúsztak előtte... márpedig általában ezt akarta.

– Meggondoltam magamat – szólalt meg az anyósülésen helyet foglaló Celeste. – Nem akarok bemenni.

– A barátod kedvéért – emlékeztette a férfi. – Könnyebb lesz az egész Mrs. Osborne-nak, ha van ott egy másik nő is.

– Megmondtam, hogy nem vagyunk barátok. – Celeste pontosan tudta, Brendon azért akarta, hogy itt legyen, mert Harriett esetleg elsírhatja magát. – Azt se tudom, Harriett egyáltalán emlékezni fog-e rám.

Talán még rosszabb, ha emlékszik.

– Hány panasz érkezett az Osborne-ingatlannal kapcsolatban, amíg betegszabadságon voltam? – érdeklődött Brendon. Celeste volt a titkár, és az ő dolga volt számontartani az ilyesmit.

– Néhány – ismerte el kelletlenül a nő. Tizenkettő után nem számolta tovább.

– Ezek a hívások még kellemetlenséget okozhatnak neked a következő választáson – mondta a férfi. – Ha nem intézkedünk gyorsan ezt az Osborne asszonyt illetően, akkor elég csúnya ügy lehet belőle. Híre megy, hogy te voltál, aki miatt elszabadultak a dolgok, és jövő ilyenkor újra csak sütheted a pogácsákat az iskolai szülői munkaközösségben.

Brendon leparkolt a Woodland Drive 256. előtt, a járda mellett. Az utcával párhuzamosan ültetett rózsabokrok sora mostanra bájos piros törzsű ecetfákkal és csillogó mérgezőmörce-levelekkel átszótt, áthatolhatatlan tövisbozóttá sűrűsödött. Borostyán kúszott fel a házra, és őstörténeti mennyiségű páfrány csüngött a tetőről, eltakarva a belső teret.

– Hogy fordulhatott ilyen hamar ennyire rosszra a helyzet? Olyan ez a hely, mint a *Két nő – egy házban*, és még nincs is május. – Kárörvendő és önelégült mosollyal fordult Celeste-hez. – Ugye, a hölgy nem testhezálló nadrágban és a fején kendővel fog kitipegni az ajtón?

Celeste nem méltatta válaszra a kérdést.

Brendont elhagyta a humorérzéke, amikor nem jött be a vicc.

– Na jó, essünk túl rajta! – adta ki az utasítást.

Celeste nem mozdult. Azt számolgatta, milyen messzire van a Woodland Drive 256. a város közepén parkoló kocsijától. Majdnem le lehetett sétálni. De csak majdnem.

– Celeste?

Nem akarta tudni, mi történt Harriett-tel. Úgy akart emlékezni rá, mint aki egykor volt. Képtelen volt végignézni, ahogy megaláznak egy újabb nőt. Harriett magányos lett, depressziós, és legyőzött. Ha vele megtörténhetett ilyesmi, akkor senki sincs biztonságban. Attól tartott, hogy amikor kitárul a bejárati ajtó, a saját jövőjével fog szembenézni.

– Menjünk már! – nyomasztotta Brendon.

Celeste elindult.

A férfi becsöngetett, Celeste pedig visszatartotta a lélegzetét. Egy méh szállt Brendon hátára. Celeste nézte, ahogy körbejár, és szerette volna, ha megcsípi a férfit.

– Segíthetek?

Az ajtóban álló magas nő alig hasonlított arra, akivel egykor a karácsonyi bulikon csevegett. Harriett haja hónapok óta nem látott fodrászt, a természetes göndörséget nem vasalták ki. Mostanra lenőtt a festett haj, az ősz tincsek elkeveredtek a szőkékkel. Fekete virágföld sötét és elkent csíkjá húzódott a jobb arccsontjától a füléig. Katonazöld, könyékig felhajtott ujjú szerelőoverallt viselt, a cipzár épp annyira volt lehúzva, hogy látsszon a fekete sportmelltartója teteje. Karcsú és erős karja volt. Az egyik kezében félig evett almát tartott.

– Celeste Howard. – Harriett mosolya megvillantotta a két első foga közötti rést. Annyira jellegzetes vonása volt ez,

hogy Celeste nem is értette, hogyan nem tűnt fel neki eddig. Szokatlanul átható tekintetével, fültől fülig érő szájával együtt valahogy állatiasnak, éhesnek tűnt a megjelenése.

– De örülök, hogy látlak!

– Harriett. – Celeste egyáltalán nem gondolta volna, hogy emlékezni fog rá, és most egyszerűen nem jutott szóhoz. – Egész megváltoztál.

– Igen – ismerte el készségesen Harriett. – Teljesen elengedtem magamat.

– Nem erre gondoltam! – sietett helyesbíteni a fiatalabb nő.

Harriett megfogta a vállát, amitől hőhullám szaladt végig Celeste karján.

– Tudom, mire gondoltál.

Előlépett Brendon. Celeste észrevette, hogy nem tűnt olyan magabiztosnak. Bármire is számított, egyáltalán nem azt találta itt.

– Ha nem gond, szeretnénk váltani magával néhány szót. Bemehetünk?

Harriett figyelme lassan a férfirra vándorolt, de a mosolya meg sem rebbent.

– Ismerem magát? – kérdezte a fejét oldalra billentve, akár egy macska, amint egy csótányt szemlél.

Brendon a kezét nyújtotta, amelyet Harriett mosolyogva vett szemügyre, de nem volt hajlandó megérinteni.

– Brendon Bakernek hívnak. – A férfi leeresztette a kezét. – A Mattauki Háztulajdonosok Egyesületének elnöke vagyok.